

6. søndag efter påske

Tid og sted: Jerlev kirke kl. 9:00 og Højen kirke kl. 10:30, 17.
maj 2015

Salmevalg

Morgenstund har guld i mund, 752

Den nåde, som vor Gud har gjort, 683

Nu nærmer sig vor pinsefest, 281,1-4.8-10

Talsmand, som på jorderige, 294

Nu blomstertiden kommer, 722

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig. Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen.

Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt

Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer. Men jeg sagde det ikke til jer fra begyndelsen, fordi jeg var hos jer.”

Prædiken

Kan vi være døpte og vidne om Guds kærlighed og Jesu Kristi frelsergerning – og samtidig være vidner til, at tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet? Kan vi kalde os kristne, samtidig med at vi skjuler os for sandheden bag argumenter om, at vi ikke kan rumme de flygtninge, der drives på flugt og mister hus, hjem og familie i Syrien og Nigeria?

Natten mellem lørdag den 18. og søndag den 19. april i år kæntrede et mindre skib – en trawler – på ca. 21 meter, da skibets berusede kaptajn, en menneskesmugler, styrede direkte ind i et portugisisk containerskib. Der var 800 flygtninge ombord. De fleste befandt sig under dækket, låst inde i skibets lastrum. Blot 50 mennesker befandt sig på det øverste dæk, og af dem overlevede kun 28 – alle

unge mænd. De 800 flygtninge, der var lukket inde på skibets midterste og nederste dæk omkom: ”De døde som rotter i et bur. Bagmændene lukkede køjerne for at forhindre dem i at komme ud, og de er nu efterladt på bunden af havet”. Sådan beskriver en 32-årig mand fra Eritrea situationen, da skibet sank.

Redningsfolk fortæller, at de fandt de overlevende, mens de desperat kæmpede for at holde sig oven vande og råbte om hjælp, omgivet af lig. »De råbte med deres sidste kræfter, fordi de hørte lyden af vores skibs motorer. De ville ikke have klaret sig meget længere,«, fortalte en ansat i den italienske kystvagt.

En redningsbåd sendte to gummibåde med læger ud for at lede efter overlevende. På det tidspunkt var bådflugtningenes skib sunket i havet: »Vi fandt, bogstaveligt talt, en flydende kirkegård. Der var kropsdele overalt. Vi måtte sejle slalom blandt ligene«, fortalte en læge fra Malta.

En fisker som sejlede ud for at hjælpe, fortæller, at han så børnesko, tøj og rygsække flyde rundt i vandet, da han kom frem: »Hver gang vi så en sko eller en taske, det mindste tegn på liv, troede vi, at vi måske havde fundet en overlevende. Men hver gang blev vi skuffede. Det var hjerteskrærende«.

Kan vi være døbt og vidne om Guds kærlighed og Jesu Kristi frelsergerning – og samtidig være vidner til, at tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet?

Det mener jeg ikke, vi kan – og det er ikke, fordi kristendommen skal være politisk, det er fordi, vi skal være medlidende – også når det kan have politiske konsekvenser.

De kristne blev forfulgt i de første århundreder af kristendommens historie. Det vidner den tekst, som jeg læste op lige før, om. Der står: »De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud«. Mange kristne blev dømt til døden på grund af deres tro. Der var

tider, hvor det at se kristne dø på bizzarre måder var en del af underholdningsindustrien. Set i det perspektiv kan det være vanskeligt at forstå, hvorfor så mange mennesker alligevel valgte at tro på, at Jesus Kristus var åbenbaringen af Guds sande væsen. Deres kristentro havde konsekvenser og rigtig mange stod ved deres tro med oprejst pande, når forfølgelserne kom til deres egn. Der er ingen grund til kun at forherlige de første kristne. Det hører også med til historien, at der var mange, der valgte at tilbede kejseren som Gud for at redde deres eget liv.

Lever og prædiker vi en kristentro fuldstændig uden konsekvens for vores liv i dag?

Vi siger: Gud er kærlighed. Og fordi Gud er kærlighed, så er Gud også nåde. Guds nåde og troen på Gud er vores dåbsgave, og når først vi har modtaget den, så er den hellige grav velforvaret.

Vi taler gerne om næstekærlighed som det princip, vi har bygget vores samfund op omkring. Men har vi institutionaliseret næstekærligheden? Vi siger: Jeg betaler

min skat, og så betaler jeg samtidig også for, at der er nogen, der tager sig af dem, der ikke kan klare sig selv. Det er smart. Så har vi både styr på samvittigheden og økonomien.

Og har kirken institutionaliseret Guds nåde? Vi døber de fleste nyfødte og siger så glad og gerne: Kom igen, når du skal konfirmeres, giftes og begraves. Her er også meget hyggeligt til jul.

Jeg mener bestemt, at kirken og kristendommen har en vigtig rolle at udfylde, når der sker noget stort eller voldsomt i menneskers liv. For troen på Gud, det at hvile i Guds nåde, vil blandt andet sige at opleve taknemmelighed for livet. Og den taknemmelighed opleves i særlig grad, når der sker livsomvæltende forandringer for os.

Men er det så alt? Nej! For når vi siger, at Gud er kærlighed, så er det *ikke* fordi, et fjernt og abstrakt væsen har fattet sympati for os. Gud er kærlighed, fordi Jesus Kristus døde i fuldstændig selvopofrende hengivenhed til dem, der

havde allermost brug for at mærke, at der var nogen, der elskede dem. Og så står der i 1. Johannesbrev kapitel 4 vers 11: ”Mine kære, når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden”. At vi er elsket af Gud betyder, at vi har pligt til at lade andre erfare den samme kærlighed – ved at elske dem. I det vi følger Jesu Kristi eksempel og kæmper for retfærdighed, hvor mennesker er undertrykt og udstødt.

Institutionaliseret næstekærlighed har gjort meget godt for mange mennesker, men det kan ikke være svaret på Guds fordring til det enkelte menneske. Det kan måske endda føre til, at vi mister følingen med vores naboer. Ser vi lidelse og nød kan vi være tilbøjelige til at tænke: ”Det må samfundet tage sig af”. Men næstekærligheden fjerner os ikke fra vores næste på den måde. Næstekærligheden kalder os netop til at trodse institutioner, normer og forordninger for at komme vores nabo til undsætning, når han har brug for det.

Kan vi være døpte og vidne om Guds kærlighed og Jesu Kristi frelsergerning – og samtidig se passivt til, at tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet?

Det mener jeg ikke, vi kan. Som kristne og som kirke mener jeg, at vi er kaldet til at gøre Guds kærlighed virkelig for så mange som mulig, for det var det, Jesus Kristus gjorde.

Jesus siger noget radikalt i teksten til i dag: *fordi* I tror, siger han, vil I blive forfulgt; *fordi* I er sandhedsvidner. Ikke fordi I er syndere eller tilbeder på den forkerte måde; men derimod fordi, I siger sandheden. Vores liv kommer ikke an på, hvor godt vi formår at leve efter Kristi bud, og vi kan hvile trygt i forvisningen om, at nåden, tilgivelsen og frelsen er tilregnet os. Men det er stadig os, der skal vidne om Guds kærlighed i efterfølgelse af Jesus Kristus, for Jesus siger følg mig.

Når vi ser sådan på det, er kristendommen ikke en attraktiv religion. Hvor alle andre religioner fortæller os, at når vi gør vort bedste, så vil religionen være en velsignelse for vores liv, dér siger kristendommen, at vi aldrig kan gøre

nok, og når vi vidner, så godt vi formår, så bliver vi forfulgt. Kristendommen er radikal, og den fordrer intet mindre af os end det, at vi ofrer os selv for næstens skyld.

Så vi kan som døpte ikke se passivt til, når tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet. Vi kan ikke kalde os kristne, samtidig med at vi skjuler os for sandheden bag argumenter om, at vi ikke kan rumme de flygtninge, der drives på flugt og mister hus, hjem og familie i Syrien og Nigeria. Men hvis I spørger mig om, hvad vi så skal gøre, så har jeg ikke noget svar. Som enkelte mennesker føler vi os helt magtesløse over for de store kræfter, over for krigene og over for de politiske beslutninger, der fører til nød og elendighed, splitter lykkelige familier og spreder død og ødelæggelse mange steder på jorden.

I Lars Busk Sørensens salme, *Menneske, din egen magt*, synger vi i vers 2 følgende linjer, der blev ændret, da salmebogen blev udgivet 2003: Livets Gud har ingen hænder, derfor er det dig, han sender, når din næste lider nød.

Det er os, der har ansvaret for hinanden. Vi har ansvaret for Middelhavets bådflygtninge. Når flygtningene står ansigt til ansigt med døden, så er de hænder, der redder dem op af vandet, Guds kærligheds vilje. Spørgsmålet er: Hvad gør vi med vores døbthed? Ser vi kun nåden, eller tør vi også tage vores ansvar alvorligt?

Nok er opgaven uoverkommelig, men det må ikke forhindre os i at tage den på os. For vi er ikke alene. Jesus Kristus er selv, ved Helligånden, til stede, når vi rækker hånden ud efter den druknende. Vi er blot individer; men vi er indfældet i det hellige fællesskab, som Jesus Kristus selv har indstiftet. Friheden og håbet i det fællesskab mærkede disciplene, der fulgtes med Jesus. Vi mærker frelsen og syndsforladelsen, når det fællesskab forkyndes og leves; for i det fællesskab mærker vi, at vi er tilgivende syndere – ligesom alle de andre. Det er som en del af det fællesskab, vi skal turde stå ved, at verden ikke er, som den burde være, og at vi har en opgave: Nemlig at sørge for, at hvert nødlidende menneske oplever Guds kærligheds forløsende magt. Amen.